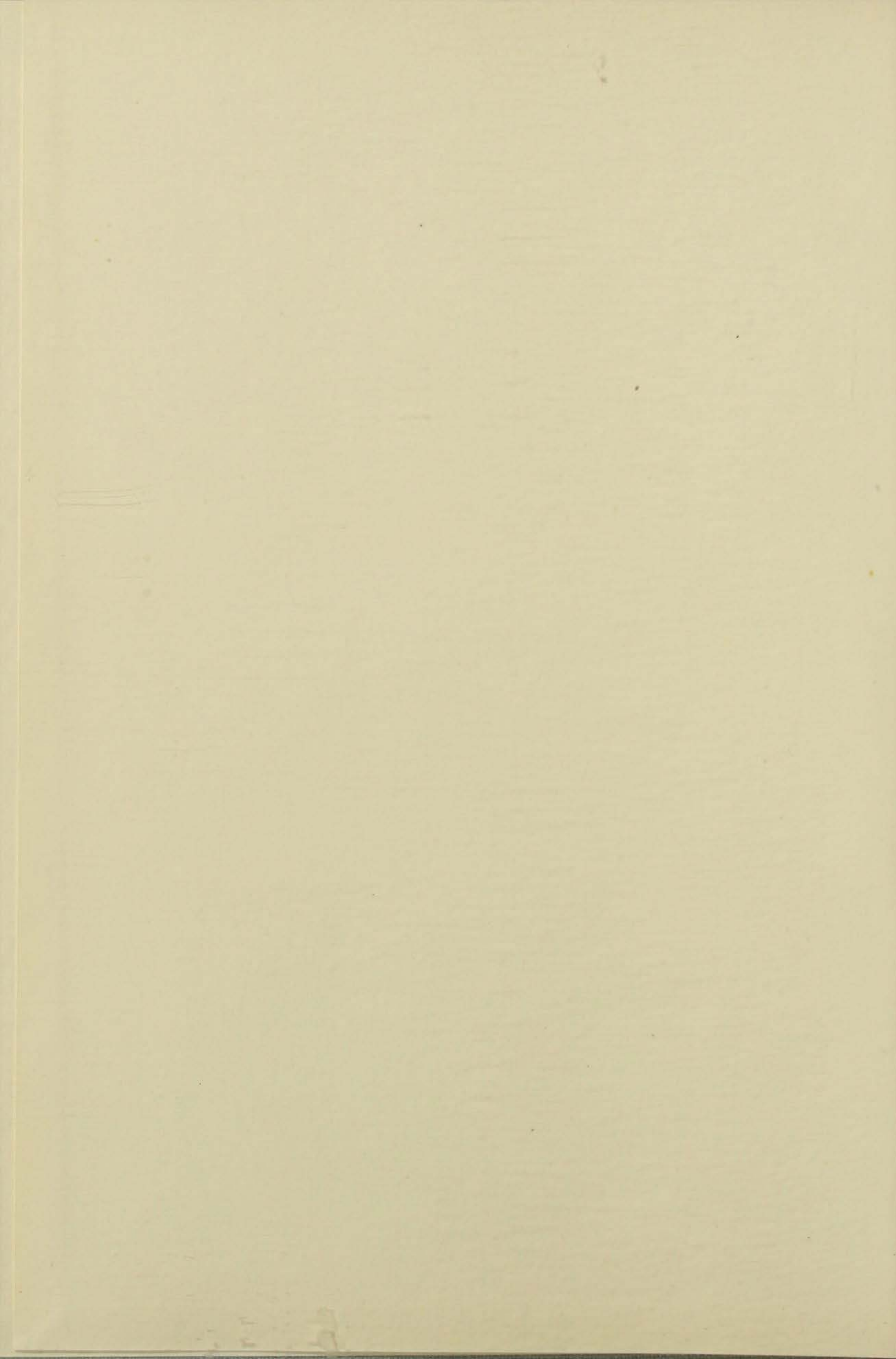

Jakov Kopilović

NJIVA PATNJE
Pjesme

zkrvh.org.rs

JAKOV KOPILOVIĆ

NJIVA PATNJE

P J E S M E

SUBOTICA

1968.

zkhv.org.rs

JAKOV KOPILOVIĆ — Subotica, Petra Drapšina 4

Štampa : Štamparija „Zvezda“ Vrbas 1060§

NJIVA LJEPOTICA

zkhv.org.rs

NJIVA - LJEPOTICA

Oblina ti milujem
okom lista.

Opijen ljepotom,
i dalje te pijem
večernjom školjkom
pozlaćenom.

RAZVIO SE KALEM

Razvio se kalem
crnog konca noći,
razbijen o kamen.

Mrtve vatre dana
mole, bez pomoći,
suho zlato grana.

ZA JEDNU LJUBAV

Za jednu ljubav
manje je ljudi,
ljubavi ponor
otima krila.

Mamurna stabla
pijanih grana
u žuti svežanj
složila šator.

Novčići sunca
padaju s neba.

Na dlanu srca
topline mole
po zemlji dolje.

VESELE VRBE

Ove kose sijede
srebra vrijede
kao bose noge
povečerja.

Trubač zove zvijezde
iza dana,
pa se roje
kao brige moje.

DARUJ MI DATUM

Daruj mi datum
dunje dangube,
dosta mi je žurbe.

Ti si moj fatum,
i totum faktum.

Zašto igre — žmurke?

ZLATAN BUDAK

Zlatan budak
raskopao oblak.

Kolika praznina
visina?!

A nizina
ispod visa
pala nauznak.

PUN SAM BOLA

Pun sam bola
i tuge trave;
jesen slutim
iznad glave.

Ko mjesec žuti
lišće šuti
u svojoj smrti
plave trave.

RAZDUNJALA MOJA LJUBAV

Razdunjala moja ljubav
mirisom,
sjajna soba dana blistava.
Na oblaku bijelom lisnatom
prepelica zlatna pristala.

Tko li te je, zvijezdo, dozvao
ispod vjedja srebrom kićenih?
U bostanu tame dozrijeva
ojađeno zvono štićenih.

ETO, TADEON...

Pod kapijom konj
zauzdan
bijelac —
dan.

Čeka jahača.

A mi smo umorni
od noći,
od plača.

Tuga je jača od nas.
Pustimo konja u kas.
Zlataju kandžije klasja,

SUTON

Plaše nas
smću,
a potom —
životom.

I plav se gasi
plam.

Pontonskim mostom
prelazi dan
na drugu stranu
života.

V E Z

Jastuk pod glavom
kamen kajanja.

Na stijeni plijesan
oblaka.

Asfalt izvezen
i čipke koraka.

IZGRADNJA

Cigla na ciglu . . .

A konac djelo krasi:
k r o v.

Gotov.

I nov limeni čuperak.

Bijela gljiva radosti
pod stablom
nove mladosti,

NIJEMI PLES STABLA

U ritmu sunčanom
plešu stabla vesela.
U vrtu mom

šiprag sapleo
zrak.

Kroz koprive mraka
proviruje zjena zvijezde-
zlatna.

Prestaje ples.

RDaju BRAVE...

Grlica zlatna u srcu tvom.

Spava kavez mladosti.

Brbljive brave
rdaju
vremenom
na srcu
mom i tvom.

TVORNIČKA TIŠINA

Barice krovova
razlivene
ravnicom —
krila
orlova
nadlijeću rukave
njiva.

Tvornica
nedjeljom
počiva.

MOLITVE VREMENA SADAŠNJEG

Molitve u kamenu žive
ove noći
s nesretnicima na zemlji
i s pjesnicima —
u samoći.

Svete vodene srdžbe
u mesu žive pakosti.
Nijemi smo
kao čekrk na vjetru.
I ova noć je pri kraju.

Dajemo zemlji zemaljsko,
zlatno voće raju.

Molitva u kamenu živa,
a gdje su praćke Davidove?

Golijat na drumu stoji,
i zove,
izaziva.

O PUŽU

U taljigama vozim
svoje ljigave
puževe
beskućnike.
Na jednoj nozi.

Sve sprave
za vježbališta
naših duša
u spremištu
prošlosti.

Cvjetaju pakosti
u vlažnim baštama
savjesti.
Mresti se riba mržnje.
Puž je beskućnik — pjesnik.

GALAKSIJE

Ispod zadnjeg snopa Sunca
odletjele su laste

u otkosu.

A naše prepelice sapetih krila.
ispod Mjeseca
svaka bezbojna
jeca.

Sve je u vječnosti stvari.

Bez duše krvari
Svemir.
I ja na zubu Zemlje.

I pseudozvijezde —
kvazari
lebde.
Ispod zadnjeg snopa Sunca
plaste se tajne —
galaksije svete.

A čedna čestica —
Čovjek
vječiti upitnik.
u kamenu — Amen.

SRETAN TI PUT...!

Na svim autostradama
sretan ti put!
Neka te prati mjesec pun —
limun žut.

I ništa nije bez sreće,
ni drumovi, ni cvijeće,
ni dragi drugovi,
drumovi.

Istine nosimo u borama.
U kosi srebrne kolajne.

ODMORI SE OD PUTA

Odmori se od puta
kao oblak nad vodom
dok luta . . .

I kad ti dosadi
gluma,
skini šminku tišine
od stotine
i tisuće uloga,
u bijegu
od sebe,
od uboga,
ili koga drugoga.

Na njedrima jezera čipke.
Toče se večeri.

PREMINULOM DRUGU

Zelena je trava iz srca ti nikla.

Tvoja je ljubav opruga.
Mrtva priroda.

Dovikuje vjetar,
olovna voda.

Mladi kosci smrti
mrski.

Žurbom umivamo savjest.
Dovikuje vjetar...
Odjekuje spektar
boja.
I dan je legao u les.

SAM SA SVOJOM ZIMOM

Hinku Zlomisliću

Okujemo opet
svoje snove
varkom.

A ti nas zoveš
iz života natrag.

Od plamenog praga
bije le laste lete.

U zelenoj crti
zmajeve smrti
tvoj lik je ledan,
zelen i nijem —
kamen jedan.

NJIVA DJETINSTVA

Njiva djetinjstva,
obrasla u korov.

I mladost trava
ćuti srebro srpa.

Bljesne iznad glava
ljudi —
i trava.

RODJENE BRAZDE

zkhv.org.rs

PIJANSTVO SVETO...

Usnule usne nebeskog suncokreta.
Pod staklom zeleni san
dana.

Srebrni kesteni
jeseni u meni zriju.

Teret srpnja u srcu nosim.
Otvaram kapiju rujna.
I vinova prsa bujna
usne brazda piju.

O, sveto pijanstvo!...

KIŠA LIŠĆA

Pada kiša lišća
iz oblaka grana.
Dan bez kišobrana.

Bez straha kisnem.
Razgovaram s lišćem.

U ruci stišćem
srce lista.

Naše su glave
na vjetru
trave.

S L A P

I kamen je nijem,
i zemlja žutica.
I život i smrt —
u svem.

Pijem ...
s dlana oblaka.
I svaka je kap
u srcu mom —
s l a p.

CVJETANJE

Pjevaju bijeli cvijetovi.

A ja nemam s kim
da poletim.

O sunce, obasjaj i moje drumove!

A MOJ JE ŽIVOT...

Daljine su opet preda mnom.
I gorčine
vremena, što teče,
sve ima kraj.
I maj...

Daljine, sklopite boju krila,
što lepršaju u zraku
kao svila
na vjetru.
Na zadnjem kilometru
čeka nas odmor amazonski.

Život je maratonska trka,
život je obična zbrka
nesreće i sreće.
Život je ...
Život je ravnica.
željeznička pruga,
što zmijoliko svjetluca
i uvlači u srca.

N E . . . I

Ja nisam ja kao boja,
ti nisi Ti kao svi.

Blizanci: i Ti i Ja.
Vizija sna.
Blizne se ovce.

Ne,
ne,
i ne.

Ja sam planeta
bez dana.
Ugarak sunca.
Petrolejka sam.
Pali, i gasi — po volji,
Ja nisam Ja
ni u nevolji.

P U C A M . . .

Dotakni moje rane
kamenom golim crnim.
Grakću dani — vrane.
Ja pucam u njih, da ih smrvim.

Ubijam minuli mjesec
novim Prvim.
Tako se krvim.

OTROV LJUBAVI

Bolestan od ljubavi
umirem
iz dana u dan.

San je moj lijek.
Za dan slijep
proklinjem života slijed.

Crni krušac
istine
gutam
ko mudrac —

otrovan ljubavlju.

U RESTORANU

Kolona flaša
kao srca naša.

Glumište života,
i sunce daleko.

Vino miriše
ko lišće.

Klupko se smrsi.
I grče prsti.
Oči

moja ruka,
i ja —
dva pauka.

Sada nas veže
slučajna luka.

PUSNICI NA SLIJEPOM KOLOSIJEKU

Putnici dosade
lutalice spasa.

Slomljene kosti
pakosti bez glasa.

U kasnom kasu
zelene zjene.

Zvoni praznina
iz grudi ljudi.

Rđava kava
na stolu rđa.

Pod stol se ruši
i bol u duši.

ZLATAN PAUK NITI VEZE...

Orlovo pero
u oku oblaka.
Kaplju suze
mraka.

Krovovi orlova...

Mi nismo krila.

Pećinom srca

staklaste niti stiha
vječnu paučinu vezu.
A zlatan pauk u mraku.

U MORU KAP

Brijegom zore
roni se slap —
dan, mlijeka,
i san gline —
sklad.

I ja sam kap.

MOTIV O LJUBAVI

Kome si darovala noćas
zelene jabuke sreće?

S labudom zlatnim
otplove u zaton
derdani jutra.

I žedan deram ...
I ples ruža u ritmu
tužnih boja.

Pjevaju zelene jabuke.

U plavom pijesku paluca
srebrna zmija sunca.

OBIČAN ČOVJEK

Zemljo, ti si moj prah.

U proljeće kad osjetim tvoj dah,
zaboravim na smrt
i strah
od vječnosti.

Ne, ja ne ću poći na Mjesec
raketom
ili brodom,
što plovi beskrajem kao vodom.

Ne zanima me ni Saturn, ni Uran,
ni Neptun.
Moj mozak je običnih cifara pun:
u maju, kada će doći jun,
u junu brojim još trideset dana.

I tako dalje...

I prljavo rublje
nosim do pralje — moje savjesti.

I brinem se, što ću jesti —
do besvijesti.

U BRAZDI RODEN

U hladu pod krstinama
zemlji me je poklonila nana,
mala brazda zlatna —
moja majka.

Od tada rosa na mene pada
i slana,
i snijeg
posipa brijeg mojih briga.

Tako je majka, Marija mala,
onih srpanjskih dana,
s kukom u ruci,
s rukom na klasu,
što daje kruh;
tako je rodila nana
sinčića svog,
Jašu.

U nadnici,
na salašu.
O nadničari sveti! ...
Moj oče,
i majko mala,
slava vam ...
I hvala !

SMRT MOJE BAKE

I baka je složila leveš
u stari naš dobri dolaf.

Ona nije bila scenograf,
fotograf,
koreograf truda,
komedigraf luda,
nije bila historiograf,
i neće u historiju ući.

Baka je moja pralja bila.
I svoje blažene ruke
u vrelu je uranjala vodu,
što koritom drvenim žubori
u zori
ko' rana.

Znajući samo za muke
pod udarcima gospoje sudbine
i škrtih zalogaja crna kruha,
i bijelog rublja
i čistog ruha kojem se radovala,
kad ga je prala i pod nebom prostirala.
Na užetu razapetom
od neba do pakla
sjala je njena muka.

Sada je sklopila dvije ruke
uvele bulke,
u bolu
kao znak za počinak.
Lak' ti san, bako !

MOJA BAKA

Cijeloga je vijeka tudje rublje prala
po šupama tuđim, uz puno korito,
samo da bi djeci koru kruha dala,
noseći u srcu ljubav, skrovito.

Petoro je djece na noge podigla,
a našla je nešto i za unuče;
od sreće na svijetu već se odvikla,
nije znala za strah, i zov u juče.

Prsti su joj bili od vode zgrčeni,
jabuke obrazi sjajni i rumeni,
ruj su pili dugo vedre zore rane.

Kakva snaga! Čelik-žena, starica.
Od sve djece jača, nad svima je bdjela
ko majka i sestra, ko vidarica.

A danas je sama . . . Sobica, i zdjela.

FILM ŽIVOTA

Još koji april . . .
Još mnogo cvijeća put neba.
I onda jesen će doći,
vječna,
i draža od hljeba,
a ja ću još biti živ.

A zatim novi film
o godinama zlatnim,
i godinama zlim.

Bolesni zubi,
i misli
sužnji u glavi-
mravi,
žuta smrt u travi,
gubavi život udava.

PUCANJ

Glinena lutka,
i golub od gline
motre se
iz daljine
modre.

Pucanj u prazno . . .
Večernje.
Kasno.
Progledala svijetla
nebeska.

Zlatne kolajne
zavičajne.

zkv.h.org.rs

SRCE RAVNICE

IGRA MISLI

Ja nisam onaj koji jesam;
drugi sam u sebi nepoznat:
sit, i velik, i čudesan
kao sprava, ko san,

ni drugi, ni treći, ni tisući;
pred vratima vječnosti upisan
život je moj, umirući.

P J E S M A

Oblačak bijeli
pjesma je,
na grani, neuveli list,
što pije sunca blist.

Još riječi kap po kap
iz njega rose sjaj,
poteče kao slap —
početak pjesme, i kraj.

U SAMOĆI

Nekad mi tako osvane dan
bez glazbe i bez poezije,
pa se usamljen osjećam,
bez pjesme moje najmilije.

I oblaci su siva vlakna
kroz potku snova provučena,
a šare bola, suze stakla,
u kristale izbrušena.

POD OBLAKOM

Obalom sna se osmijeh pjeni
ko jecaj srca i zov žene,
što doznaš samo još po sjeni
trepavice suzom orošene.

Zadrhte usne, ruke, grudi
duboko u snu. Tijelo dana.
Iz podsvijesti bol se budi
pepelom uma zapretana.

PRIJATELJ

Poslije podne je. Nedelja.
Samoća, radio, svijet.
U srcu raste jedna želja,
slika prijatelja kao cvijet.

On je daleko.
A ljubav doziva međe.
Bolestan je. Godine. Na jetri ...
Sjedine oko čela kao zmije.

Nešto je ostalo od nas.
Kao i ja, i ti, već ostario.
Sve rjedje mislimo na glas.
Šumimo mudrost kao hrast, tiho.

SPOZNAJA

U srce si mi ušla kao jesen stoljetna,
u žilama struji tuga, uzavrela tvoja krv.
U lišću se pjesnikova duša zlati
s vlagom bola zemlje ove, kao jantar, kao crv.

Ni s lišćem ne živim. S pjesmom trajem samotan.
Ugasi se iz daljine svetionik, zadnji zov.
Nema luke moga spasa,
Sve na ovom svijetu bijeg je, znamo, ili lov.

K A O S A N

Daljine mene opet zovu,
s njima sam sretan kad sam sâm.
Osmatram oštro ko' u lovu,
i mislima se sav predam.

One me nose, noge lake,
kroz polja trčim zadihan,
i ptice pratim u oblake.
Sve mi se čini kao san.

NESHVAĆENO

Kuda svoje misli šaljem
krilom ptice grabljivice?
Tako teške, kao maljem
udaraju — o ivice.

Moja java čoha gruba
svilom pjesme izvezena,
odjekuje kao truba
nikad do sad ne čuvena.

NOĆ BEZ MJESEČINE

Kamen je noći pao na grudi,
ni disati više lako nije.
Lelekom zvona bol me budi
iz teškog sna — iz agonije.

I zlobne misli, ptice crne,
kapljice kiše iz oblaka.
Kabanicom da me zaogrne,
ni jedna ruka nije jaka.

Do zore tako srce kisne,
opalo lišće na svom logu;
izgubi boje, mirise, i sne.
Moje jutro nogu pred nogu.

LUDE MISLI

Dvadeset je prošlo ljeta
oko zemlje, oko svijeta
u brzini, vrtoglavo.

Sve je više zemljotresa
i mrtvaca. crnog plesa,
zaveo je kolo djavo.

A ja i sad ko i tada
životarim, sijeda brada.
I razmišljam: šta je pravo?

KAD PADNE NOĆ

U noć kad je i pokrivač težak,
i olovo briga prorešeta grudi,
s tavanice sniježi zlobni smiješak
proteklog dana zbog rada ljudi.

Niče cvijeće sumnje u sve oko stabla
života i sreće. Život je prašuma uma;
budućnost od čelika zastor, magla,
a naše borbenosti samo – gluma.

VJERUJEM ...

U sreću, u sutra,
u godine života;
vjerujem u vesela jutra
ko klupko kad se odmota.

Vjerujem u ono što raste,
u sreću proljeća, i cvijeća;
vjerujem u nebo, u laste
i šapat lišća sa drveća.

I tako sanjam, zanesen
deset godina, i više.
I mene ponese jesen
vodama, što teku tiše.

MOJ TRENUTAK

Još jedan trenutak,
i bora na čelu.
Misao ko vrutak
osjetit ću, smjelu.

Ona se raspršti,
raspjeva se, toči.
Umor čelo mršti,
i san sklapa oči.

LETJELI BISMO . . .

„Sidji ti vedro ti
duboko nebo u nas“ — Ljeto
Srbo Ivankovski

Da se popnemo i mi u nebo,
u vedra jutra svijeta raketa,
da se popnemo! Kako to hoćemo?
Kuda smo zametnuli korijenje svijeća?

„Sidji ti vedro ti duboko nebo u nas“
za spas naših noći u samoći, beskrajnih
krila da su nam oblaci na vjetru pernati,
letjeli bismo, letjeli sneni i tajni — u stihu.

S L I K E

Ne znamo se,
samo su nam sjenke neki
potočići, što teku rijeci
beskrajnih želja i snova, samo.

Sve su nam stvari iste, sve.
A oka oba, ogledala dva.
Ne, slike se radjaju u pjeni, gle!
Mi smo samo prostor izmedju dva zla.

S PALETOM

Pogašene Vatre livadama neba
Samo bijeli jahač u galopu jezdi.
Zasječeni somun žutog oblog hljeba
na lopati jutra, nalik je zvijezdi
u mlijeku okupanoj, sja — osmijak dana.
Zaboravio sam san večeri plave.
Zaboravio sam cvijetove. Naslikana
boja jutra pjeva himnu mlade trave.

JOŠ JEDAN PUTNIK . . .

U tamnom ogrtaču noći
i ja sam samotan putnik.
Putokaz tuge na raskrsnici
moje sreće, ko upitnik
gubi se bez sna, u slici

krajolika ovih ravnica,
što se istočio u prostor.
Moj bol je na putu stijena:

I pjeva, šušti lišća hor.
I sjenka s neba kamena
vreba na sve nas -- Hijena.

SKRIVALICA VIKENDICA

Ljubav lišća miriše svoj oproštaj,
kradje svake vrste venu jesenas;
tako je izgubljena i uspomena
umornih grana. Zbogom večeras!

Limuzina dovezla ljubavnicu,
jesen je doba kradje tuđih tijela;
i šljiva poljupca na poslužavniku,
tiho darovana koljena bijela.

Parole vremena pršte u nebo,
u tijelu loze berba, pjesma vina,
grozdovi strasti srasli u evenke;
u neredu bježe žice violina.

I vikend naselje ostaje pusto
s brojnim zapisima u pijesku;
neznani pjesnici jeseni pjevaju
svoje stihove u nebesku svesku.

NA PALIĆU OBALA ŽUTA

Ptice su u srce brijega
uselile svoja gnijezda;
i zimus zaštićena od snijega
ona su smjerna kao zvijezda.

Probudi ih cvrkut lasta
iz vjernog sna ravnica.
Sunce, crvena krasta
na tijelu neba, od modrica.

Ovdje samo trske šumore,
i usne šapuću
drske želje
kad se umore,
odahnu u travi.

Zeleni valovi jezera
zaustavljeni stidljivo namignu
u prolazu do vječnog glečera,
gdje živa cvjetanja stignu.

Jantar suncokreta cvjeta
u tišini, daleko od puta.
Davno zaboravljena ljeta.
Na Paliću obala žuta.

K R O Š N J E

U žurbi žutimo
na straži života;
oproštaje slutimo
u liku don Quijotea.

Vrte se vjetrenjače
na vjetru kao lude.
Nema viteza koji plače
za mačem. Neka bude!

Srce je sveki list žut.
Zlato šušti na grani.
Spreman na zadnji put
okreće se sunčevoj strani.

Krvari jantar jeseni,
U oku boluju boje.

SRCE RAVNICE

Ovo sunce šalje u smrt lišće
i plodove priprema za berbu,
svaka njiva tužno gledalište,
s pola koplja na samotnom djermu.

Plašt prašine na plećima grana,
suncokreti pali zemlji nice,
razmetljivi vidik sa svih strana,
nebom zablista srce ravnice.

UZ DEKLINACIJU ...

Svaki dan se vraćam u svoju ulicu
ispod tornja stare Gradske kuće.
S večeri kad Veljača zapali na lulicu,
starac Mjesec nakašlje se, ljuće.

Nisam s listom srastao uz granu,
što je ispod stabla otpilana žarom;
i ko šiblje složeno, sve na jednu stranu
po nekom dobrom redu — novom, ili starom.

GRANE NA ZIDU MOJE SOBE

Kaljeva peć, i karmin knjiga
povezom svojim snuje dane;
na zidu prašnom, one čiste
navikle na jednu istu klimu.

Ovdje i dan je mnogo duži.
I bez sunca, i bez sjaja,
zelenom bojom uzdisaja.

I nova zora ruke pruži
na molitvu, ko da se tuži
lisnata grana zavičaja.

SOKAK U TAVANKUTU

Na zelenoj svili bezbrižno leži
kosmate svoje obnažio grudi;
pogled kao suza, u vis k nebu bježi,
pun lastinog leta, kome teže ljudi.

Na tavanu mračnom odmara se kosa,
starica je sijeda, bez zubi i snage;
kombajn kao kolos, umiva ga rosa,
kupi snoplje teško i klasove nage.

Zelenim sokakom nekud traktor žuri,
ljuti se i praši, prkosi pješaku;
on je danas ponos svakome seljaku,
na dlanu mu zrno stisnuto u šaku,
kao mlado sunce u nebeskoj buri.

BUNJEEVAC

Beli Gabriću

Moj Bunjevac nije odvaljen od stijene,
on je mek i trošan kao gruda zemlje
oranice ove, što nas kruhom hrani;
nikao iz brazde koja ne zna mijene...
i pod žrvnjem dana svoju snagu melje,
kopneći u njive ko snijeg obasjani.

I ko Anteji stari jak je na toj grudi,
zamišljen i zoran kad joj tudjin prijeti;
tih je kao rijeke što ravnicom hode.
Ali, nevjerniče, na oprezu budi!...
Ako mrginj prijedješ, ti ćeš umrijeti.
U jedrome klasju blista kruh slobode.

PJESNIKOVA SOBA

Došla sam . . . Soba, on i knjige.
Na zidu visi slika dragog sina.
Na licu mu se ogledaju brige,
oko usta lista jedna crta — krina.

Slušam ga, kako u zanosu zbori,
riječi mu zvone, nepisane pjesme;
i obrazi blijedi, žižak oka gori,
što vječito živi, i gasit se ne smije.

Toplina samoće s pjesmom krila širi.
Ni zidovi više nisu tako sivi,
dok iskreno srce pjesnikovo živi.

Osmijesi usana maske su, i žbiri.
Ulica se smije pjesniku u lice.
Zašto ljudi trpe i kad nisu krivi?

RASTANAK S MLADOŠĆU

Subota. Veče. Samoća me grli.
U mislima vrijeme neositno teče.
U nepovrat radost tako strasno hrli
otkako mi mladost zadnje zbogom reče.

Nećemo se više u životu sresti,
nikom nije lako rastati se s tobom.
Kad mi sretneš sina na srebrnoj cesti,
ne reci mu hladno kao meni — zbogom.

Ne odaj mu tajnu našega rastanka,
ni kako si dugo meni bila vjerna.
Spoznaja svanuća vene efemerna.

Subota je. Veče. Samo peć me grije.
Po podu prašina. I žarulja smjerna.
Ništa nije više kao davno prije.

OD JADA JABUKA

Zašto si sa mnom srasla
kao loza oko stabla?
Da bi se iz sebe spasila,
iz svoga vlastitog pakla.

Sada smo dvoje u paklu.
Slušam djavole — zvone.
U svoju podzemnu maglu
s tvojim, i moj život — tone.

S A D R Ź A J

NJIVA LJEPOSTICA

Njiva ljepotica	5
Razvio se kalem	6
Za jednu ljubav	7
Vesele vrbe	8
Daruj mi datum	9
Zlatan budak	10
Pun sam bola	11
Razdunjala moja ljubav	12
Eto, Tadeon . . .	13
Suton	14
Vez	15
Izgradnja	16
Nijemi ples stabla	17
Rdjaju brave . .	18
Tvornička tišina	19
Molitve vremena sadašnjeg	20
O pužu	21
Galaksije	22
Sretan ti put . . .!	23
Odmori se od puta	24
Premnulom drugu	25
Sam sa svojom zimom	26
Njiva djetinjstva	27

RODJENE BRAZDE

Pijanstvo sveto . . .	31
Kiša lišća	32
Slap	33
Cvjetanje	34
A moj je život . . .	35
Ne . . . !	36
Pucam . . .	37
Otrov ljubavi	38
U restoranu	39
Putnici na slijepom kolosijeku	40
Zlatan pauk niti veze . . .	41
U moru kap	42
Motiv o ljubavi	43
Crtež iz velegrada	44
U ime generacije	45
Običan čovjek	46
U brazdi rođen	47
Smrt moje bake	48
Moja baka	49
Film života	50
Pucanj	52

SRCE RAVNICE

Igra misli	55
Pjesma	56
U samoći	57
Pod oblakom	58

Prijatelj	59
Spoznaja	60
Kao san	61
Neshvaćeno	62
Noć bez mjesečine	63
Lude misli	64
Kad padne noć	65
Vjerujem . . .	66
Moj trenutak	67
Letjeli bismo . . .	68
Slike	69
S paletom	70
Još jedan putnik . . .	71
Skrivalica vikendica	72
Na Paliću obala žuta	73
Krošnje	74
Srce ravnice	75
Uz deklinaciju . . .	76
Grane na zidu moje sobe	77
Sokak u Tavankutu	78
Bunjevac	79
Pjesnikova soba	80
Rastanak s mladošću	81
Od jada jabuka	82

OD ISTOGA PISCA:

Daleko od zavičaja	— pjesme	Zagreb (1944)
Tisuću i jedna noć	— pjesme	Subotica (1946)
Soneti	— pjesme	Subotica (1953)
U dolu jablan	— pjesme	Subotica (1964)
Radosti	— pjesme o djeci	Subotica (1966)
Medaljoni	— pjesme	Subotica (1967)
Mozaik (četvorica)	— pjesme	Subotica (1967)
Sjeverna jesen	— pjesme	Subotica (1967)

